

beteekent: den zucht naar het Gelouterde, wien zou het verwonderen?

De aard en vorming, het wezen en de scholing van Spilliaert's geest beletten hem nu wel, dat gelouterde, dat eindelijk-transcendente te bereiken. Doch, dat hij het zoekt met eene koele razernij die het paroxistische benadert, wie zou er hem om laken? Spilliaert trouwens lijdt onder de ontoereikendheid van zijne onderzoekingsmethode, waarbij voor het overige zoo dikwijls de uitdrukkingsmiddelen falen, en dat maakt de tragiek uit van zijn werk. Een geneesmiddel heeft hij gezocht in de secure verstarring die het merk is van zijn vroegeren arbeid. Thans is hij, in schijn althans, kalmer geworden. Hij zoekt afleiding in de eigen fantazie. Helaas, zij doet wel eens vreemd aan, en geforceerd. Omdat de angst nu eenmaal niet sterven wil. K. v. d. W.

UIT DEN AMSTERDAMSCHEN KUNSTHANDEL.

BIJ DE FIRMA DOUWES: DE GROOTE JAN STEEN.

Het zou een aanlokkelijke bezigheid zijn, te beproeven in woorden eenigszins na te schetsen het bloeiende, warm-stroomende leven, in al zijn variëteit van wezen en expressie, in al zijn gradaties van levensblijheid en levenskracht, in al zijn nuances van lust en wellust, dat trillende, bewegende, broeiende leven, waarvan al die kontrasteerende gelaten, al die verschillende gebaren, in hun vloeiende of spitse, rustige of plotselinge, schokkende rhytmen, zoo ganschelijk doortrokken zijn. Laten we echter ons bepalen tot enkele vingerwijzingen naar de kwaliteiten van schildering en teekening, die zoo innig zijn vereenigd in dit grootmeesterlijke stuk van zeldzaam wel beheerschte ordonnantie. Want allereerst treft deze laatste: de rustig-evenredige opbouw van die levendige, bewegelijke, slechts schijnbaar ongeordende en bij eenig concreet voorval weergegeven menschen, op het terras tot één groep min of meer bijeengedrongen, waaronder zoovele oude bekenden van 's meesters schilderijen te herkennen zijn. Het tafereel staat onder de beschuttende overhuiving van een bebladerd lattendak in zijn rijken gloed van rijpe kleuren tegen een zacht-warme donkerte van boomengroen, waartusschen een goudige zonnebloem boven lagere planten oprijst en waarachter door het hoge dak en den achtergevel van een groot, blauwig-grijs heerenhuis (herinnerend aan dat op den achtergrond van het ter Leidsche tentoonstelling geëxposeerde Tuinfeest, ook aangeduid als „De Verloren Zoon” van 1677) het uitzicht afgesloten wordt. Het maakt ondanks zijn overwogenheid van opbouw ten volle den indruk van te zijn afgekeken naar een bepaalde, „historische” werkelijkheid met zijn accidenteele handelingen, zijn momentane houdingen en bewegingen (wier richtingslijnen elkaar op alle denkbare wijzen, onder alle mogelijke hoeken snijden), zijn tallooze bijkomstigheden en toevalligheden. Men lette bijv. op de